

nale«, dvs. den del af de ansatte ved politiet, der har politimyndighed. Omfattet af ordningen er således det politiuddannede personale, politiets jurister, kommunefogeder, kommunefogedassistenter og reservebetjente med selvstændig politimyndighed samt eventuelt andre særligt beskikkede, jf. den grønlandske retsplejelov, kapitel 1, §§ 18-20. Klageordningen omfatter derimod ikke politiets kontropersonale. Med hensyn til klager, der vedrører politimesteren selv eller dennes nærmeste medarbejdere, henvises til bemærkningerne til lovforslagets kapitel 5.

Det centrale område for adfærdsklager omfatter følgende sagsgrupper:

- Klager over vold og anden hårdhændet behandling i forbindelse med anholdelse, under opløb og lignende.
- Klager over myndighedsmisbrug, f.eks. i forbindelse med anholdelse eller ransagning.
- Klager over anden ukorrekt fremgangsmåde under udførelsen af tjenesten.
- Klager over uhøflig eller anden ukorrekt personlig optræden.

Udenfor falder materielle afgørelser og politipersonalets dispositioner i forbindelse med sagsbehandlingen, f.eks. selve beslutningen om at foretage en anholdelse eller at bortvise nogen fra en lokalitet.

Selv om det efter den foreslåede bestemmelse er politimesteren, der behandler klager over politipersonalets adfærd, forudsættes det, at den hidtidige praksis vedrørende politiets behandling af mindre sager, opretholdes, jf. herved pkt. 3 og 5 i de almindelige bemærkninger. Klageren må imidlertid vejledes om den formelle klagemulighed til politimesteren, og politiet må udfærdige en notits om det passerede, som forelægges politimesteren, så politimesteren kan få lejlighed til eventuelt at iværksætte en nærmere undersøgelse af egen drift. Det forudsættes, at politimesteren sender en genpart af notitsen til Politiklagenævnet.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* skal Rigspolitechefen, hvilket i praksis navnlig vil sige Rigspolitechefens Rejseafdeling, efter anmodning yde politimesteren bistand til undersøgelsen. Det forudsættes, at undersøgelsen i adfærdsklagesager som altovervejende hovedregel foretages af politimesteren selv eller af det øvrige juridiske personale ved politimesterembedet. Bestemmelsen skal sikre, at politimesteren altid råder over de fornødne ressourcer også til at behandle meget omfattende og komplicerede adfærdsklagesager. Undersøgelsen foretages uanset bistanden fra Rigspolitechefen på politimesterens ansvar, og det er politimesteren, der træffer afgørelse i adfærdsklagesagen.

Det følger af bestemmelsen i *stk. 3*, at politiet, dvs. det stedlige politidistrikt, på egen hånd kan foretage uopsættelige undersøgelseskridt. Der tænkes her på undersøgelseskridt, der ikke kan afvente, at politimesteren indleder sin undersøgelse af en konkret sag. Det kan f.eks. dreje sig om iværksættelse af lægeundersøgelse eller sikring af vidners identitet.

Formålet med bestemmelsen, der har et snævert anvendelsesområde, er at undgå bevistab som følge af den tid, der i praksis vil kunne forløbe, før politimesteren vil kunne tage sig af sagen. På grund af de særlige grønlandske forhold, herunder navnlig vejrliget og de geografiske afstande, kan bestemmelsen dog i visse tilfælde få et lidt videre anvendelsesområde end den tilsvarende bestemmelse i den danske retsplejelov. Politiet skal snarest muligt underrette politimesteren om sådanne undersøgelseskridt, og politiet kan ikke i øvrigt foretage undersøgelse i adfærdsklagesager ud over, hvad der følger af *stk. 3*.

Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs § 1019.

Til § 3

Bestemmelsen i *stk. 1* indeholder ikke en nærmere afgrænsning af den klageberettigede personkreds. Typisk vil en klage blive indgivet af den, der anser sig for forulempet af politiet, eller eventuelt af dennes bisidder. Klagen vil også kunne indgives af andre, f.eks. den forulempedes pårørende, eller af forbipasserende, der har overværet den episode, som giver anledning til klagen.

Efter den foreslåede bestemmelse indgives klage til politimesteren eller fremsættes mundtligt til retsbogen under behandlingen af en kriminel sag, såfremt klagen vedrører myndighedsmisbrug fra politiets side under behandlingen af denne. Hvis klagen fremsættes til retsbogen, må retten sende en udskrift heraf til politimesteren, der foretager det videre fornødne i klagesagen. Som anført i de almindelige bemærkninger under pkt. 6, finder Justitsministeriet ikke, at det er nødvendigt at fastsætte regler om, at klagen kan indgives andre steder. I de tilfælde, hvor en klage indleveres til en anden myndighed end politimesteren, skal vedkommende myndighed videresende klagen til politimesteren, jf. forvaltningslovens § 7, stk. 2, eller landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, § 7, stk. 2.

Efter *stk. 2* kan politimesteren afvise at realitetsbehandle en klage, som indgives senere end 6 måneder efter det forhold, som klagen angår, har fundet sted.

Bestemmelsen svarer til den danske retsplejelovs § 1019 a.